

Publicerad 2018-07-16 10:57 av Petter Wingren

Narcissistblues

JAG är världens centrum
och världen det är jag
där jag ser på mig själv
i spegeln i mitt väntrum
sväljer förtreten
i enveten väntan på mitt ego
jag tar mina steg och
mina ord klingar
vackra och tomma
i väntan på mig själv
och hur jag ska blomma
hur jag ska va och vad jag ska ta
fäster vikt vid min egen dikt
min penna är mitt svärd
jag är i min värld
min egen reglering
min egen världsregering
annars mår jag bra

lite narcissist bara
ja visst ingen fara
men det är ändå rätt trist

jag har en liten sjukdom
som vi kan tala tyst om

men ändå
den är svår att rå på

det händer inte så sällan
jag går rakt in i fällan

spekulerar i hur jag ser ut
min sjukdom heter parkinson
med honom gör man aldrig slut

där går en sjuk person
framåtböjd och stel
tänker jag att folk tänker

det är just så jag
sänker mitt egenvärde
och hamnar fel
blir blyg och skygg och feg
fastnar i annat sattyg
får svårt att prata
går med korta steg
på min egen gata
genomsvettig
jag vill va snygg
eller åtminstone vettig

ingen fara å färde
jag borde bara leva
som jag lärde
våga ta mig an
en annan fråga
som är mera jag
mera sann

bort från
narcissismens lag
dag för dag
steg för steg ut ur
yttre motstånd
och inre plåga
visserligen
en kvistig sak
mera ris än ros
så är det också
narcissistens blues

hur blir jag hel
hur får jag ryggen rak

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Petter Wingren med Poeter.se id #46202 innehar upphovsrätten